

จากศิริราชขวัญในวัยก่อน
อย่างอวอร์ดหม่นหมองทุกห้องจิต
ทุกข์ท้อหวนหวนความนึกคิด
อยากจะปิดหน้าต่าง.....อายเจ้าพระยา

บนแผ่นดินถิ่นกว้างอย่างบางเขน
นนทบุรีเอนลือไหวไม่ผันหา
ผ่านถึงศิริราชขวัญทุกวันมา
จึงมีแก่น้ำตามาอวยชัย

วันนั้น.....เจ้าพระยา.....
กลิ่นรสบเรียบผิดตากว่าวันไหน
หรือเจ้าพระยาเจ้าจะเข้าใจ
กล่อมกลิ่นให้คอยหาน้ำตาเรา

ท่าเทียบเรือทอดกว้างอย่างสงบ
เหมือนจุดจบความฝันอันแสนเหงา
เรายืนกลางท่ากว้างอย่างซึมเซา
จะข้ามเจ้าพระยาไปทำไมกัน ?

กับท่วงทีสีหน้าที่ซาเจย
นานจนเลยใจจิตจะคิดฝัน
เปลี่ยนสีหน้าท่าทางยิ้มอย่างนั้น
เป็นยิ้มอันสุขปรโม ยิ้มยินดี

เจ้าพระยา.....
กว้างเกินกว่าชลาลัยในทุกที่
ส่งความรักข้ามธารมานานปี
ยังไม่มีที่ท้าวถึงเธอ !